

[Nathalie Lind.]

de 40.000 kr. ikke var kendt. Det var det; dette foregik som sagt i folketinget den 2. december 1970, og denne sag blev fulgt op af en ganske uhyre livlig polemik i bladene; af udtalelser i tv og radio og af de mange debatter, jeg havde; alle steder er det kommet frem, at vi forestillede os en fripladsgrænse op til 40.000 kr. At man så vurderer internt inden for denne ramme, om det skal være $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$, ja, det er et udvalgs spørgsmål at forhandle, og jeg tror, at for de mennesker, som blev vildledt til at deltage i de demonstrationer, har det ikke spillet den afgørende rolle — det var ikke derfor, de stod på slotspladsen — om det mellem 20.000 kr. og 30.000 kr. var $\frac{3}{5}$ og mellem 30.000 kr. og 40.000 kr. $\frac{2}{5}$. Hr. Albertsen har også selv i de artikler, der dengang blev skrevet, accepteret, at der var ganske gode fripladsregler.

Derfor vil jeg fastholde, at det er beklageligt, at man har ført den usaglige argumentation om dette forslag. Det var kendt, længe før man begyndte at planlægge demonstrationerne, at regeringens hensigt var at gå op til 40.000 kr.; så gav man yderligere 3.500 kr. pr. barn — her sagde jeg 3.000 kr. — og det er rigtigt, at så siger man „skal“ i stedet for „kan“. Alt det forhandler man om, men hovedsigtet var tydeligt fremme.

Derfor håber jeg, at man fra hr. Kurt Brauers og SFs side nu én gang for alle vil stoppe med at påstå, at der skete sådanne ændringer under lovforslagets behandling, at det — og det blev endda sagt her i dag — kun var disse voldsomme protester fra organisationer osv., som medførte, at vi fik disse forbedrede fripladsregler; det er ikke rigtigt.

Vi må og skal ikke citere fra udvalgs møder, men jeg har læst i pressen, at formanden for udvalget havde ønsket et underudvalg nedsat og havde bedt hvert parti om at udpege en forhandler til at deltage i forhandlinger dér. Jeg var udpeget af mit parti, og jeg har ikke fået nogen opfordring fra formanden hverken inden for eller uden for udvalget til komme til et møde om dette. Derfor kan jeg ikke acceptere — det er ikke så meget rettet mod formanden — hr. Kurt Brauers fremstilling af, at man har søgt forhandlinger med os, for det har man altså ikke.

Grothe Philip: Heller ikke jeg kan godkende den fremstilling, hr. Kurt Brauer gav af, hvordan de nuværende fripladsregler er blevet til, og jeg vil gerne i fortsættelse af fru Nathalie Linds citat citere noget af det, jeg selv sagde i min ordførertale ved debatten den 2. december 1970; det findes i Folketingets Forhandlinger, sp. 1826. Jeg bliver nødt til at tage et lidt langt citat for at få det hele med. Dér siger jeg:

„Men denne tilslutning sker dog under et væsentligt forbehold, og dette forbehold har også noget at gøre med de tal, som hr. Albertsen tidligere var fremme med i en betydelig højere størrelsesorden end den, jeg har nævnt her. Det er for mig en afgørende betingelse, at vi ændrer på de indtægtsgrænser, der nu gælder for opnåelse af hel friplads eller halv friplads. Det er allerede nævnt, at det er skattepligtige indkomster på henholdsvis 15.000 kr. og 30.000 kr., der er afgørende, og jeg kan tilføje, at disse indtægtsgrænser reguleres med børnetallet.“

Hvis vi ikke skal give dette forslag en uheldig social slagside, hvad jeg meget nødtigt ser, mener jeg, at det er absolut nødvendigt, at vi forhøjer disse indtægtsgrænser, og jeg ville være meget glad, om socialministeren ville løfte lidt af sløret for, hvor meget ministeren agter at forhøje indtægtsgrænserne.“

Dette til belysning af, at problemet om fripladsregler havde været inde i overvejelserne, inden lovforslaget blev fremsat, og blev klart fremført allerede under første behandling.

Det glæder mig, at hr. Kurt Brauer opfatter det som en slags sadisme fra min side, når jeg beder ham om at læse sin gamle tale. Jeg er næsten tilbøjelig til at udvide min sadisme til at bede hr. Kurt Brauer også læse den tale, han har holdt i dag, idet jeg håber, at han endnu vil kunne huske noget af, hvad der virkelig er foregået i socialudvalget. Det er jo nemlig ikke rigtigt, at der ikke var nogen samarbejdsvilje. Det fremgik fra første færd, at vi i oppositionen, i det radikale venstre, venstre og det konservative parti, var overordentlig åbne over for mulighederne for, at det forslag, der lå på bordet, blev taget tilbage, men også at vi var åbne for forhandlinger om, hvorvidt der var andre børnegrupper, der især havde